

30.7.2023, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodin je spravedlivý ve všech svých cestách, milosrdný ve všech svých skutcích. Hospodin je blízko všem, kteří volají k němu, všem, kdo ho volají opravdově. Vyplňuje přání těch, kdo se ho bojí, slyší, když volají o pomoc, a zachrání je. Ž 145, 17-19

PÍSEŇ 442 Pane, dnešek 246

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,
děkujeme Ti za všechny Tvé činy, skutky, služby pro nás a děkujeme Ti, že nás Ty sám přijímáš i s našimi zásluhami nebo i bez nich, jak se to líbí jen a jen Tobě. Děkujeme Ti, že máš otevřenou náruč pro všechny, které za Tebou přinášíme, ať už jsou na smrt nemocní a není jim mnoho jiné pomoci nebo jsou naopak docela zdraví a jen by potřebovali slyšet Tvé Slovo. A děkujeme Ti, že nás Ty sám i se svým Synem vedeš do svého království, kde už smrti ani bolesti ani jiných útrap už více nebude. A prosíme Tě za nás za všechny, co tu dnes jsme, požehnej našemu shromáždění a buď nám Ty sám posilou a povzbuzením, když k Tobě přivádíme další lidi, co jsou kolem nás. Amen.

1. ČTENÍ Př 3, 1-8

PÍSEŇ 623 Důvěřuj se v Pána 706

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,
prosíme Tě za všechny, kdo jsou nemocní a marně hledají nějakou pomoc, nějaké uzdravení.

Prosíme Tě za všechny, kdo jsou zdraví a přinášejí k Tobě další a další nemocné, abys je uzdravil.

A prosíme Tě za všechny, kdo touží po Tvé blízkosti, ale nemají nikoho, kdo by jim Tě ukázal.

Pane Ježíši Kriste, prosíme Tě za všechny nemocné, smutné, osamělé, za lidi bez duše a bez radosti, za všechny, kdo si s těmi druhými nemají co říct, prosíme Tě, buď s nimi i s námi se všemi.

A prosíme Tě, uzdrav naši společnosti od lží, nenávisti, lživých a nenávistných komentářů, chraň nás přede všemi dezinformacemi a konspiracemi a veď nás cestou víry, že jen v Tobě je to pravé a skutečné uzdravení.

A všechny naše nevyslovené prosby vkládáme do modlitby, kterou jsi nás naučil: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Jsou rozdílná obdarování, ale tentýž Duch; rozdílné služby, ale tentýž Pán; a rozdílná působení moci, ale tentýž Bůh, který působí všechno ve všech. Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu. 1Kor 12, 4-7

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.' Num 6, 24-26

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání 416

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Mk 6, 53-56

Když se dostali na druhý břeh, přistáli u Genezaretu. Jakmile vystoupili z lodi, hned lidé Ježíše poznali, zběhali celou tu krajinu a začali nosit na nosítkách nemocné na každé místo, o kterém slyšeli, že tam právě je. A kamkoli vcházel do vesnic, měst i dvorců, kladli nemocné na tržišťe a prosili ho, aby se směli dotknout, byť jen třásně jeho roucha. A kdo se ho dotkli, byli uzdraveni.

Lidé u Ježíše nehledají slovo, ale čin. Nechtějí být osloveni, ale uzdraveni. A Ježíšovo uzdravování bylo rychlé, stačilo se dotknout, byť jen třásně jeho roucha a všechny nemoci a neduhy byly pryč. Bylo to rychlé, jednoduché a efektivní. Běda však, když Ježíš něco říkal, to obvykle trvalo o něco déle a na výsledek se muselo i několik let čekat, nepřišel ani se nedostavil hned.

A lidé Ježíšovy činy také mocně vyhledávali, už je skoro ani nezajímalo, co říkal, hlavně, když mohli být uzdraveni. Nezajímali je slova, ale činy, skutky, služba, zásluhy. Zajímalo ho, co udělá, ne, co řekne. Zajímalo je, čím jim může být prospěšný, čím jim může být k užítku. Třeba že je uzdraví nebo k němu položí toho či onoho a on ho už uzdraví. Bylo to jednoduché.

Když by ti lidé nebyli uzdraveni, mohli také umřít. A to my nechceme. Chceme být zdraví a plni sil, ale umřít ani umírat nechceme. A Ježíš z těchto nemocí, nemocí smrti, také uzdravuje. Ježíš uzdravuje ze smrti a pozvolného umírání a vrací k životu.

A život byl pro Ježíše životem ve víře. Ježíš člověka vedl k tomu, aby na Pána Boha nemyslel, jen když je mu zle, ale i když je mu dobře. Ježíš uzdravuje nejen ze všech nemocí, kdy se člověk obrací i k Pánu Bohu, ale uzdravuje do života, do něhož si člověk nesl i svého Pána a Boha. Lidský život ve víře nekončí jen vděčností za uzdravení, kdy by se mohlo zdát, že je člověku dobře a žádného Pána Boha už nepotřebuje, ale jde dál nejen přinášením dalších a dalších nemocných lidí k Pánu Ježíši. Člověk totiž potřebuje Pána Boha stále, jen ho k tomu musí Pán Ježíš občas přivést a potřebuje ho ve dnech zdraví i ve dnech nemoci. Ježíšovo uzdravování bylo z víry v nemoci k víře ve zdraví. A právě o víře ve zdraví, o tom, jak věřit, když nám nic nechybí, to dnes bude.

Nebude to o tom, jak k Ježíši přivádět další a další nemocné, aby je uzdravil, bude to o tom, jak svou víru neztratit nejen když je nám zle, ale když je nám také dobře. Předně si však řekněme, že víra skutečně uzdravuje, víra v Krista. Člověk s vírou ví, ke komu a kam se obrátit, ví, ke komu a kam přivést své nemocné a ví, komu a za co být ve svém životě také vděčný. Člověku s vírou občas chybí uzdravení, aby na Pána Boha nezapomněl, i když mu je dobře a zdálo by se, že ho nepotřebuje. Člověk s vírou chce, aby byli uzdraveni ti, kdo jsou nemocní, a k Pánu Ježíši je také vedou, aby se ho dotkli a mohli být uzdraveni. Je to někdy jednoduché.

Víru budeme neustále nacházet a neztratíme ani ve chvíli zdraví tak, že nejen že k Pánu Ježíši budeme vést i další a další nemocné, ale i naše vlastní víra se bude prohlubovat neustálým uzdravováním se. Staré lékařské rčení zní, že zdraví je absence nemoci. Kdo z nás však netrpí žádným neduhem a je stoprocentně zdrav. Asi nikdo, bylo by divné, kdyby někomu z nás něco nechybělo. Tak trochu nemocní nebo aspoň nezdraví jsme všichni.

A podobně každý z nás potřebuje vlastně neustálé uzdravování, potřebuje zajít za Ježíšem a dotknout se jeho roucha. Ježíšova moc mohla být v uzdravení jednou provždy, my jako bychom potřebovali neustálé uzdravování ne jen jednou v životě, ale kdykoli to půjde. Jako bychom žádnou nemocí ani moc dlouho trpět nechtěli a chtěli být hned zase uzdraveni. Jako bychom tu Ježíšovu přítomnost a jeho uzdravování tu chtěli mít stále, aby kdykoli se někomu děje něco špatného, měl ho tu hned k dispozici.

A Kristus jako by uzdravoval jednou provždy. Jakoby to, co na něm bylo rychlé a efektivní, bylo právě jeho uzdravování. Žádná velká slova, žádné dlouhé projevy, jen činy, skutky, služby, zásluhy. Rychle a nejlépe hned, žádné dlouhé čekání. Stačilo tehdy a stačilo by i dnes. Jako by však dnes byla jiná situace. Kdo chce uzdravit, jde k doktorovi, ale z čeho nebo od čeho by mohl pomoci, byť jen třáseň Kristova roucha.

Určitě ne o jeho existenci. Že Ježíš žil, bylo už dokázáno mnohokrát. Snad o víře v něho, ale s tím také nikdo nemá žádný problém. Kdo tomu věří, ať tomu věří a kdo ne, tak ať, je to přece každého věc. A nutit do toho nikoho nemůžeme. Kristova uzdravující přítomnost nám však můžeme pomoci v tom, že nejen že k němu budeme přinášet nemocné, ale že necháme jen na něm, koho on sám uzdraví a vrátí do života ve víře, i když je člověku už dobře.

Jeden starý farář řekl, že víra nesmí být nuda. A nemusí to být ani zábava ani kdejaký zdroj poučení, ale nesmí to být nuda. S Kristem opravdu nuda nebyla, kamkoli přišel, tam od něj lidé hlavně chtěli, aby uzdravoval. Ať chtěl nebo nechtěl, ať si o tom myslel, co chtěl, měl tu moc, že i když o tom kolikrát nevěděl, mohl lidi kolem sebe uzdravit. On sám se skutečně nenudil a pořád měl co dělat. Nebo spíš to po něm lidé chtěli ze všeho nejvíc, aby činil to, že bude uzdravovat. Nic víc a nic méně, hlavně to zdraví.

Jak však přitom najít také víru, která by nejen přiváděla za Ježíšem, ale nemusela se orientovat jen podle nemoci nebo zdraví. Kdysi jsem o víře slyšel, že nemusí být zábavná ani plná poučení, ale musí být zajímavá. Vždyť to, co nesmí být nudné, může být hlavně zajímavé. A víra, která je zároveň zajímavá jak pro Ježíše samotného, tak pro jeho učedníky, tak pro ty, kteří k němu přinášeli nemocné, které Ježíš také uzdravoval, pro ty byla víra především zajímavá.

A to z jednoho prostého důvodu. Nejen že stačilo tak málo a člověk byl uzdraven, ale jako by tím sám Ježíš připravoval ještě na něco jiného. Jako by čekal na to, až lidé místo nemoci a zdraví, totiž těch druhých a sebe budou také řešit, co říkal. Nejen jeho činy, skutky, služby, zásluhy, ale také jeho slova. Až jeho přítomnost nebude jen o uzdravování, ale také o tom, jak je to s lidskou vírou nejen v nemoci, ale i ve zdraví.

Možná to Krista pálilo ze všeho nejvíc, že ve zdraví na něj už zapominají, že ho lidé potřebují, když jsou nemocní, a to až k smrti. On sice zachraňoval hlavně umírající a ze smrtelného lože, ale když pak člověka uzdravil, co se s ním dělo dál.

To nám dnešní oddíl už neřekne. Ale zároveň je v něm někde mezi řádky, že zatímco lidé za ním šli, když jim nebo někomu od nich bylo ouvej, sám Kristus jako by ještě čekal na něco jiného. Samotného ho mohlo překvapovat, jak moc lidé touží po zdraví nebo spíš po tom nebýt nemocní, ale také ho mohl zarážet, jak se současně orientují hlavně podle jeho činů, skutků, služby a zásluh. Jak se orientují čistě po tom, co dělal, než co třeba říkal.

A možná v tom byl i jeho určitý stesk nad tím, že když chce někdo uzdravit, tak fajn, ale stačí to? A nechceme i my ještě víc?